

DISKUSSION

Malin Crona: Att #prataomdet - i nätkriget går hemligheter förlorade

➔ [Dela](#)

Publicerat torsdag 23 december 2010 kl 11.59

Tisdag 7 december 2010. Wikileaks grundare [Julian Assange](#) grips i [London](#). Twitterflödet under hashtaggen [#wikileaks](#) förvandlas från en ständigt porlande flod till ett störtregn. Det är omöjligt att hinna läsa allt som skrivs. Men tidigt utkristalliserar ändå en ilska. Mot att allt händer på samma gång.

Tidigare den dagen har både [Mastercard](#) och [Visa](#) beslutat att stänga av [betalningsmöjligheterna till Wikileaks](#). Helgen dessförinnan avslutade en schweizisk bank Assanges konto, betalningstjänsten PayPal stoppade möjligheten att föra över pengar till Wikileaks och många bloggare [protesterade genom att avsluta sina PayPal-konton](#).

Senare ska så väl Mastercard som Visa [utsättas för hackningsförsök](#). Och det är lätt att tänka, som [Michael Zackrisson](#) på Veckans Affärer, att "[Världens första cyberkrig är här](#)".

En vecka senare börjar ett annat samtal på Twitter. [Johanna Koljonen](#) [inser plötsligt](#) i diskussionerna om anklagelserna mot Assange att hon har en "sex by surprise"-erfarenhet. För länge sedan. Nu väller minnen fram. Det går några dagar och på torsdagen berättar [Sofia Mirjamsdotter](#) om sina erfarenheter.

Snart flödar samtalet på Twitter om att det är dags att prata om de här händelserna. Sex i gråzonen mot övergrepp, där man ville, men sa nej, men inte blev lyssnad på, eller där man helt enkelt inte vågade säga nej, av olika orsaker. Av rädsla för att bli utesluten ur gemenskapen. Av rädsla för att bli av med ett jobb. Av rädsla att bli missförstådd. Eller helt enkelt för att vi inte har något bra språk för det här, för det som länge varit våra hemligheter.

Under torsdagen fullkomligen exploderar mitt svenska twitterflöde av berättelser, kvinnor, men också män, som vill [#prataomdet](#). Och det hör ihop. Wikileaks som strippar

stater på sina hemligheter. Kvinnor som berättar och när övergreppen inte längre är hemliga har de skett. Då måste vi prata om dem.

Vi ser maktstrukturer som faller sönder. Wikileaks kan bara ses som ett hot av regeringar världen över så länge strukturerna bygger på hemligheter. Hemligheter som delas av maktens män. För de är oftast män. Och när hemligheter inte längre är hemliga rasar de imperium de är byggda på. Och ironiskt nog är det möjligt att Wikileaks som organisation går samma öde till mötes, av samma anledningar.

Som Nobelpristagaren Mario Vargas Llosa uttrycker sig: "Om allt tas fram i ljuset. Om alla former av förtrolighet, av enskildhet, försvinner - förstår jag inte hur en stat ska kunna fungera."

Som den filosof jag i grunden är tänker jag: "definiera ta fram i ljuset". "Definiera förtrolighet." "Definiera enskildhet." Och kanske framför allt: "Definiera stat." Ja, det kanske är så. Att det är det första nätkriget vi beskådar. Och att det första som går förlorat i det är våra hemligheter.

Vilka som är de största förlorarna återstår naturligtvis att se. Samtalet kan leda precis vart som helst. Att hemligheter röjs behöver inte innebära att det som kommer fram i ljuset är sanningar. Och så tänker jag: "definiera sanningar". Att det vi idag kallar sanningar definitivt inte behöver vara det imorgon. Eller sättet vi tar oss fram till dem. Kan det vara så att paradigmet står att finna just här? Att vi lämnar en tid när vi publicerade sådant vi ansåg var sanningar, när det var arbetsmaterialet som var hemligstämplat? Att vi i framtiden kommer att publicera inte det vi tror oss veta utan det vi vill ha svar på? Att det är därför traditionell media står handfallen, väl analyserat av **Anders Mildner** i texten "Mekanismerna bakom #prataomdet".

Jag kan ju bara spekulera i vem som kommer att ha makten då, även om jag tidigare talat mig varm för tjejernas och nördarnas revansch, att de har ett försprång här för att de tar samtalet och dialogen på allvar, att de faktiskt vill föra det framåt, för sakens skull, inte för att vara den som just sa det smartaste. Vissa kommer kanske aldrig att förstå det. Att jag inte skriver det här för att jag tror att jag är smart utan av precis motsatt anledning. Att jag tror att det finns väldigt många smarta människor som kan hjälpa mig att tänka vidare. Hur kan en stat se ut utan hemligheter? Hur länge kommer nätkriget att fortgå, om det nu är ett sådant vi ser, och vad kommer mer att utmanas, utöver våra hemligheter, sanningar och i vissa fall privilegier?

Jag vill gärna citera Valerie Solanas här: "Kärlek kräver fullständig ekonomisk och personlig frihet, fri tid och möjlighet att engagera sig i intensiva, fängslande och känslomässigt tillfredsställande aktiviteter som när de delas med människor du respekterar leder till djup vänskap."

Är det här någonstans vi kan börja ana Demokrati 3.0?

Malin Crona

– Publikredaktör på Sveriges Radios Ekoredaktion
